

תת"ע 3372/02/16 - יצחק יונגריס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3372-02-16 מדינת ישראל נ' יצחק יונגריס
תיק חיצוני: 52110610566

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	יצחק יונגריס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן ביום 11.2.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה באור אדום, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,200, פסילה בפועל לתקופה של 30 ימים ופסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון מן הטעם שלא קיבל זימון לדיון. הוא גר במושב, ולדבריו יכול לקרות שמכתב נעלם בלי כוונה. בהמשך כשנודע לו כי קיים זימון בתיק, טען כי הוא מתנצל שלא אסף את דבר הדואר, כי יש לו משפחה מרובת ילדים וייתכן כי את הפתק בדבר הדואר הרשום אסף אחד הילדים ולא הביא אותו אליו כדי שיאסוף אותו.

עוד טען המבקש כי הוא לא נסע ברמזור אדום, אלא בירוק מהבהב, כי הוא אב ל-14 ילדים, מתפרנס מנהיגה ויש לו חובות גדולים. כמו כן, טען כי העונש שנגזר עליו הינו קשה מכיוון שהוא נהג הסעות במקצועו והשלילה פוגעת בפרנסת המשפחה.

לבקשה צורפה תמצית רישום ממרשם האוכלוסין.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שאישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", לפיכך אין למבקש להלין אלא על עצמו. עוד טענה כי העונש שנגזר על המבקש הינו ראוי והולם בנסיבות המקרה, ולכן לא ייגרם למבקש עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה

המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי מדברת על חזקת המסירה, לפיה אם נשלח זימון לדיון באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 11.2.16, וכי אישור המסירה נשלח לכתובת "מבוא חורון 128" - אותה הכתובת שציין המבקש בבקשתו ואשר מופיעה בתמצית רישום ממרשם האוכלוסין, וכי חזר בציין "לא נדרש". מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידי את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקש הזמנה למשפט בדואר רשום. יצוין, כי אף המבקש עצמו טען כי ייתכן שאחד מילדיו אסף את הפתק בדבר הדואר הרשום ולא הביא אותו אליו כדי שיאסוף אותו, ועל כן אין לו אלא להלין על עצמו.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

באשר לעיוות דין, המבקש כופר באשמה וטוען כי לא עבר באור אדום.

בע"פ 2119/02 קבע כבוד השופט שיף: "ברור כי הגדרת "עיוות דין" בסעיף 130(ח) אינה כוללת בחובה מקרים בהם ניהול משפט הוכחות לכשלעצמו עשוי להביא לזיכויו של המערער... אין זה סביר להניח, כי בכל מקרה שבו טיטען טענה, כי למערער הגנה טובה לגופו של עניין, תינתן לו תוך שימוש בטענה של "עיוות דין", הזכות לגרור לביטולו של פסק הדין המרשיע. פרשנות כזו משמעותה, כי אף שהמחוקק ראה נאשם כזה, כמודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, מאפשר לו בית המשפט באמצעות דיון מקיף בראיות, לחזור בו למעשה מהודאתו. פרשנות כזו היתה מסכלת את מטרת המחוקק, שכן משמעותה היא, כי כל מי שאפשר שיש לו הגנה טובה, יכול שלא להופיע לישיבות בית המשפט, ומאחר יותר לאחר הרשעתו, יוכל לגרור לביטולו של פסק הדין המרשיע".

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם כי: "נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין

בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

אוסף כי העונש שהוטל על המבקש הינו מידתי ביחס למהות העבירה ועברו התעבורתי, הכולל 62 הרשעות קודמות משנת '84, ובהן עבירות של גרימת תאונת דרכים, נהיגה בזמן פסילה ושתי הרשעות בגין עבירה זהה של נהיגה כשברמזור אור אדום.

מכל האמור לעיל לא מצאתי טעמים המצדיקים ביטול פסק הדין.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ו, 05 יוני 2016, בהעדר הצדדים.